

Pošta ve Zlatých Horách

Pošta ve Zlatých Horách

Zlaté Hory byly odpradáva hlavní dopravní křižovatkou a důležitou silniční stanicí všech, kdo cestovali pohořím z Moravy nebo opavského kraje do nízké oblasti a odtud dále do Vratislavi. Tomuto účelu sloužila veřejná císařská silnice, důležitá pro pochody vojska, která poskytla mnohemu uprchlíku bezpečný návrat domů. Po této silnici se konal téměř všechny služební provoz mezi Rakouskem a Slezskem, takže Zlaté Hory byly neustále navštěvovány projíždějícími císařskými úředníky, důstojníky i vojáky, čímž získávalo město peníze.

K snadnějšímu zajišťování veřejné i soukromé dopravy bylo v druhé polovině 16. století zavedeno poštovníctví ve Slezsku, nejdříve jen na hlavních poštovních linkách země. Na silnici z Vratislavi do Olomouce byla zřízena celá řada poštovních stanic, obsazených císařskou poštovní dopravou, které byly v té době současně zastávkami cestujících.

O vzniku poštovního úřadu ve Zlatých Horách chybí přesná zpráva. Václav Dragoun uvádí v Kronice poštovního úřadu v Olomouci, že 26. července 1530 byl vyslán dvorským poštmistrem jízdní komorní posel Jobst z Lüczelburgu, aby rozložil jednoduchou poštu z Vídně do Vratislavi a odtud dále do Poznaň v Polsku. Nedochoval se však v účetních záznamech dvorského poštmistra podrobný účet Jobsta z Lüczelburgu, podle něhož by se dalo zjistit, ve kterých místech na Moravě byly zřízeny poštovní stanice. Lze však předpokládat, že tento dočasný poštovní kurs byl zřízen na staré a nejkratší slezské silnici vedoucí od Brna na Olomouc, Šternberk. Rýžoviště (Brunzejf), Andělskou Horu a Zlaté Hory do Vratislavi.

Zajímavá je také zpráva z deníku ulmského občana Samulea Kiechela z roku 1586 o jeho cestě Slezskem, a o poště ve Zlatých Horách, zejména o příprezi dalších dvou koní ve Zlatých Horách: “22. září 1586, hodina po odjezdu z Nisy. Špatně se cestovalo v drsné krajině, značně hornaté, po kamenité cestě. Na snídani jsme dojeli do městečka, zvaného Zlaté Hory, patřícího nízkému biskupovi, vzdáleného 3 míle od Nisy. Bylo nutné připrhnout další dva koně k našemu spřežení, protože špatná cesta vedla dále vysokým pohořím Jeseníků. Oblast, kudy jsme projížděli, byla v té době velmi nejistá, příhodná k přepadání a vraždění, neboť na vzdálenost tří mil nebyla žádná ves ani samota, jen samé křoví a hustý les, nebezpečné úvozy, kde se dva povozy navzájem nevyhnuly. Poblíž cesty jsme viděli studánky. Člověk by musel mít velkou žízeň, kdyby se chtěl napít, jelikož by si k pití musel kleknout nebo si dokonce lehnout. Potkávali jsme horníky, vypadali velmi žíznivě.”

Tato zpráva sice potvrzuje existenci spoje vedoucího Zlatými Horami, nelze však s určitostí hovořit o poště ve městě.

V článku Dějiny pošty v Těšíně Václav Dragoun píše: “V září 1601 obnovili stavové a knížata slezská prostřednictvím Martina Lindtnera pěší poštu z Vratislavi do Vídně. Poštovní spojení bylo udržováno vratislavskými městskými posly až do r. 1611. Toho roku byla zřízena řádná pošta z Vídně do Olomouce do Vratislavi. Když pak byly rozloženy také mezi těmito městy a zavedena jízdní pošta, byla jejich činnost úplně zastavena.”

7. září 1627 byl schválen návrh na zrušení jezdecké pošty mezi Vratislaví a Olomoucí a zavedena doprava pěšími posly. 2. prosince 1627 byla pěší pošta zrušena a dnem 1. října 1628 opět obnovena. Pěší poslové byli od sebe vzdáleni 3 míle v těchto místech: Zlaté Hory, Andělská Hora, Německá Hůzová, Olomouc. Pošta odcházela z Vídně jednou týdně, a to vždy v pondělí. Ještě několikrát byla pošta měněna na jezdeckou a pěší a v důsledku válečného stavu i přerušena. Teprve po skončení třicetileté války je možno mluvit o stabilizaci zmíněného spoje.

O existenci pošty ve Zlatých Horách se více dovídáme v první polovině 17. století. První

známý poštovní mistr se jmenoval Jan Jiří Nentwig. Byl současně i výběřčím cla (celnice byla spojena s poštovním úřadem) a starostou obce. Úkolem tehdejšího poštovního úřadu bylo zajišťovat přípravek projíždějícím cestujícím, vyměňovat unavené koně, postarat se o listovní a peněžní zásilky. V roce 1650 byl císařský poštovní úřad ve Zlatých Horách osvobozen ode všech povinností, ubytování a zásobování vojáků. Za zapůjčení koní mohl poštovní mistr žádati odměnu. V polovině 17. Století převzal poštovní úřad Jiří Pfitzner, rodák ze Zlatých Hor. Zemřel však již v roce 1656. Jeho žena Emilie žádala o ponechání poštovní dopravy, neboť vlastnila koně, kterých by jinak nevyužila a musela by je levně odprodat. O místo se rovněž ucházel bratr zemřelého Jindřich, ale získal je Jiří Francke, za něhož se Emilie Pfitznerová provdala. Francke měl ve službě jisté nepříjemnosti. Tak např. poštovní dopravčí Ondřej Tollich z Rýžoviště marně čekal na svůj měsíční plat za červenec 1663. Stěžoval si. Vyšetřováním se zjistilo, že peníze byly odeslány z Nisy, ale do Andělské Hory nedošly. Francke nepopíral, že peníze převzal, nemohl si však vzpomenout, co se s nimi stalo. V té době totiž slavil v rodině křtiny, v domě bylo hodně cizích lidí a zřejmě je někdo odcizil. Tollichovi poskytl náhradu.

Násilnosti všeho druhu nebyly tehdy žádnou zvláštností, zejména proto, že poštovní cesta ze Zlatých Hor do Andělské Hory vedla téměř nepřetržitě hustým lesem. Francke zemřel v roce 1675, poštovní úřad vedl dále nevlastní syn Jan Jiří Pfitzner s matkou a po její smrti r. 1681 jej spravoval samostatně až do roku 1686, kdy zemřel. Úřad převzal bratr báňského hejtmána David Rudolf Hantke z Prudníku po dočasném spravování poštovního úřadu Sebastianem Peschem znovu přešla pošta do spřízněné rodiny Nentwigů, reprezentované roku 1692 Františkem Karlem Nentwigem. Po otci, Janu Nentwigovi, vynikajícím tkalcovským mistru a výběřčím cla, získal i hodnost celního výběřčího, takže se stal dokonalým císařským úředníkem. Jeho původ mu dopomohl na přelomu století k získání úřadu starosty města. Zůstal jím až do své smrti 9. června 1716.

Rodina Nentwigů byla velmi bohatá. Z té doby pochází budova pošty, postavená v r. 1698, jež patří mezi nejkrásnější barokní stavby ve Slezsku. Stojí dosud na náměstí Svobody ve Zlatých Horách a svému účelu sloužila až do roku 1936. Na průčelní stěně budovy je dodnes umístěn starý poštovní znak v podobě dvou zkřížených poštovních trubek. Městský NV zřídil v budově stavební síň a v současné době je zde umístěna městská knihovna.

Karel Frant. Nentwig byl v roce 1710 za zásluhy své rodiny, získané příkladným vedením císařské celní správy, za osobní schopnosti a charakterové vlastnosti, v důsledku vlastnictví značného majetku zděděného po předcích, povýšen do českého rytířského stavu a získal šlechtický titul „von Eichenfeld“, výjimečné to vyznamenání občana Zlatých Hor. Jeho příbuzný Ferdinand Ignác Nentwig, poštovní dopravčí, obdržel šlechtický diplom a r. 1719 slezskou státní příslušnost. Dalším poštovním mistrem ve Zlatých Horách byl Antonín Frant. Nentwig von Eichenfeld. Měl potíže s občany Zlatých Hor. stěžoval si v roce 1735, že v případě nutnosti nechtějí půjčit poštovní stanici žádné koně k dopravě cestujících, i když jsou povinni podle výnosu císařského patentu § 6 tak učinit.

O tom, jak dlouho se cestovalo v první polovině 18. století, svědčí účty olomouckého kanovníka hraběte Thurna, který byl často na cestách a zaznamenával si dobu jízd z jednotlivých stanic. Tak např. na cestě do Vratislavi v r. 1728 přenocoval v Andělské Hoře, odkud vyjel ve 4 hodiny ráno a do Zlatých Hor přicestoval v 10.45 hod. Ve 12.45 pokračoval dostavník směrem na Nisu, kam dorazil v 17.15 hod. Cesta z Andělské Hory do Nisy včetně odpočinku trvala tedy 13 hodin 15 minut.

V roce 1746 projížděly Zlatými Horami extraposty, které spojovaly Krnov s vidnavským panstvím. Cesta vedla vysokými horami, takže v zimě byla často pro nesjízdnost přerušena. Po zřízení poštovního úřadu v Bruntále v r. 1748 byly dopisy a zásilky určené pro Vidnavu dopravovány z Opavy přes Horní Benešov do Bruntálu, kde byly převzaty vídeňskou poštou směřující do Zlatých Hor a odtud odeslány do Vidnavy. Tentýž postup byl i v opačném

směru. Ve Vidnavě byl ustanoven pro pochůzky do Zlatých Hor zvláštní posel. Vykonával je sběrač dopisů František Xaver Trey. Od 1. července 1750 byla dopravována ordinární pošta ze Zlatých Hor do Vrbna, neboť poštovní úřad v Andělské Hoře, kam dříve jezdila, byl zrušen.

V r. 1787 organizovala dvorská komora ve Vídni rozšíření sítě sběren v místech, kde nebyla pošta, především v obcích s větším počtem obyvatel. Rovněž provozy řemesel a obchodu vyžadovaly zvýšenou potřebu písemného styku. Sběrače dopisů ustanovoval a platil poštovní nejblížejší pošty. Poštovní úřad ve Zlatých Horách měl v té době sběrný ve Vidnavě, Javorníku a Jeseníku. Sběrači pobírali navíc z každého dopisu 1 krejcar doručného. Roku 1788 byla otevřena silnice Olomouc - Šternberk - Lomnice - Bruntál - Krnov - Vratislav. Dosavadní silnice vedoucí na Zlaté Hory, již poté neměla dřívější význam.

Poštu ve Zlatých Horách dále spravoval v roce 1797 poštovní František Simone, od r. 1810 pak stará německá pošťácká rodina Richtrů, která vlastnila již zmíněnou poštovní budovu. Prvním poštovním této rodiny byl Vinzenz Richter, v r. 1820 Frant. Josef Richter a od r. 1848 paní Josefa Richterová. Ještě v roce 1903 se setkáváme se jménem poštovním Richtra. Bylo to při velkých povodních ve Zlatých Horách. Poštovní Richter byl členem ustavené záchranné čety a sám zachránil několik lidských životů.

V místnostech poštovní budovy přenocovalo několik významných osobností. 8. června 1766 zde byl hostem císař Josef II. s generály - Laudonem, Boscim, Colloredem a Stampou. 4. září 1802 pak arcikníže Karel a 7. července 1867 arcikníže Albrecht.

Od počátku 19. století se zrychlilo spojení tzv. poštovními rychlíky jež zde dosáhly průměrnou hodinovou rychlost asi 8 km. Od roku 1837 získaly Zlaté Hory, ne však natrvalo, přímé spojení s Opavou přes Město Albrechtice kariolkovými poštovními vozy. V r. 1848 měly Zlaté Hory pravidelné poštovní spojení s Jeseníkem a odtud s železnicí v Zábřehu. Roku 1849 bylo poštovní spojení Zlatých Hor s Opavou upraveno a zajišťováno denní jezdeckou poštou, která urazila trať za 7,5 hodiny. Od r. 1851 byla v provozu jezdecká pošta mezi Zlatými Horami a Jindřichovem přes Biskupskou kupu.

V letech 1851 - 1864 byly v okolí Zlatých Hor budovány tyto silnice: Bruntál - Zlaté Hory, Zlaté Hory - Petrovice, přičemž byl podél silnic pokládán současně i telegrafní kabel. Roku 1869 byla zahájena stavba silnice do Heřmanovic. Spojení denními rychlými jízdami mezi Zlatými Horami a nádražím v Hlucholazích bylo zavedeno výnosem Z 17175 z roku 1879. Trať Mikulovice - Zlaté Hory byla dána do provozu r. 1893. Za poštovní dopravní službu na trati Mikulovice - Zlaté Hory bylo úředníku vypláceno od 1. 11 1896 400 florintů, za jízdy poštovním poslem dvakrát denně mezi poštovním úřadem a nádražím ve Zlatých Horách 600 fl., roční paušál 100 fl. za pochůzky poštovním poslem mezi poštovním úřadem a nádražím a za denní pochůzky ke každému vlaku během měsíce července a srpna měsíční paušál 5 fl. 22. října 1906 bylo zahájeno pravidelné automobilové poštovní spojení ze Zlatých Hor přes Heřmanovice do Vrbna.

Prvním českým poštovním ve Zlatých Horách byl ve 30. letech 20. století Rudolf Čábe, který sloužil do roku 1935; potom odešel do důchodu, a po něm nastoupil poštovní Vrbka, který byl posledním českým poštovním za první republiky až do 22. 9. 1938.

V roce 1935 zemřel ve Zlatých Horách svérázný postilion Jiří Lindner, který rád vyprávěl cestujícím své vzpomínky o dávných dobách. Byl jedním z posledních postilionů, který uměl zatroubit na trubku starý poštovní signál. Ochotně jej kdykoli předvedl a dovedl to opravdu znamenitě. Jízdy poštovních dostavníků skončily ve Zlatých Horách 15. května 1927 a celá ta někdejší sláva upadla brzy v zapomenutí.

Nejstarší známé poštovní razítko Zlatých Hor je z roku 1819. Je to řádkové razítko typu A.8. bylo ho používáno zřejmě až do roku 1849, kdy se vyskytlo dvoukruhové razítko, v této době již všeobecně zaváděné.

Zdroj:

Historické zajímavosti Zlatohorska, vydal klub přátel Zlatých Hor, červen 1998

3. kapitola - Pošta ve Zlatých Horách

Napsal **Ondřej Pavlík**

Pondělí, 05 květen 2008

Zlaté Hory byly odpradávná hlavní dopravní křižovatkou a důležitou silniční stanicí všech, kdo cestovali pohořím z Moravy nebo opavského kraje do nízké oblasti a odtud dále do Vratislavi. Tomuto účelu sloužila veřejná císařská silnice, důležitá pro pochody vojska, která poskytla mnohem uprchlíku bezpečný návrat domů. Po této silnici se konal téměř všechen služební provoz mezi Rakouskem a Slezskem, takže Zlaté Hory byly neustále navštěvovány projíždějícími císařskými úředníky, důstojníky i vojáky, čímž získávalo město peníze. K snadnějšímu zajištění veřejné i soukromé dopravy bylo v druhé polovině 16. století zavedeno poštovníctví ve Slezsku, nejdříve jen na hlavních poštovních linkách země. Na silnici z Vratislavi do Olomouce byla zřízena celá řada poštovních stanic, obsazených císařskou poštovní dopravou, které byly v té době současně zastávkami cestujících.

O vzniku poštovního úřadu ve Zlatých Horách chybí přesná zpráva. Václav Dragoun uvádí v Kronice poštovního úřadu v Olomouci, že 26. července 1530 byl vyslán dvorským poštmistrem jízdní komorní posel Jobst z Lüczelburgu, aby rozložil jednoduchou poštu z Vídně do Vratislavi a odtud dále do Poznaně v Polsku. Nedochoval se však v účetních záznamech dvorského poštmistra podrobný účet Jobsta z Lüczelburgu, podle něhož by se dalo zjistit, ve kterých místech na Moravě byly zřízeny poštovní stanice. Lze však předpokládat, že tento dočasný poštovní kurs byl zřízen na staré a nejkratší slezské silnici vedoucí od Brna na Olomouc, Šternberk, Rýžoviště (Brunzejf), Andělskou Horu a Zlaté Hory do Vratislavi.

Zajímavá je také zpráva z deníku ulmského občana Samuela Kiechela z roku 1586 o jeho cestě Slezskem, a o poště ve Zlatých Horách, zejména o přípreži dalších dvou koní ve Zlatých Horách: „22. září 1586, hodinu po odjezdu z Nisy. Špatně se cestovalo v drsné krajině, značně hornaté, po kamenité cestě. Na snídani jsme dojeli do městečka zvaného Zlaté Hory, patřícího niskému biskupovi, vzdáleného 3 míle od Nisy. Bylo nutné připravit další dva koně k našemu spřežení, protože špatná cesta vedla dále vysokým pohořím Jeseníků. Oblast, kudy jsme projížděli, byla v té době velmi nejistá, příhodná k přepadání a vraždění, neboť na vzdálenost tří mil nebyla žádná ves ani samota, jen samé křovi a hustý les, nebezpečné úvozy, kde si dva povozy navzájem nevyhnuly. Poblíž cesty jsme viděli studánky. Člověk by musel mít velkou žízeň, kdyby se chtěl napít, jelikož by si k pití musel kleknout nebo si dokonce lehnout. Potkávali jsme horníky, vypadali velmi žízňivě.“

Tato zpráva sice potvrzuje existenci spoje vedoucího Zlatými Horami, nelze však s určitostí hovořit o poště ve městě. V článku Dějiny pošty v Těšíně Václav Dragoun píše: „V září 1601 obnovili stavové a knížata slezská prostřednictvím Martina Lindtnera pěší poštu z Vratislavi do Vídně. Poštovní spojení bylo udržováno vratislavskými městskými posly až do r. 1611. Toho roku byla zřízena řádná pošta z Vídně do Olomouce, takže působnost vratislavských poslů byla omezena jen na trať z Olomouce do Vratislavi. Když pak byly rozloženy pošty také mezi těmito městy a zavedena jízdní pošta, byla jejich činnost úplně zastavena.“

7. září 1627 byl schválen návrh na zrušení jezdecké pošty mezi Vratislaví a Olomoucí a zavedena doprava pěšími posly. 2. prosince 1627 byla pěší pošta zrušena a dnem 1. října 1628 opět obnovena. Pěší poslové byli od sebe vzdáleni 3 míle v těchto místech: Zlaté Hory, Andělská Hora, Německá Hůzová, Olomouc. Pošta odcházela z Vídně jednou týdně, a to vždy v pondělí. Ještě několikrát byla pošta měněna na jezdeckou a pěší a v důsledku válečného stavu i přerušena. Teprve po skončení třicetileté války možno mluvit o stabilizaci zmíněného spoje.

O existenci pošty ve Zlatých Horách se více dovídáme v první polovině 17. století. První známý poštovník se jmenoval Jan Jiří Nentwig. Byl současně i výběřčím cla (celnice byla spojena s poštovním úřadem) a starostou obce. Úkolem tehdejšího poštovního úřadu bylo zajišťovat přípreže projíždějícím cestujícím, vyměňovat unavené koně, postarat se o listovní a peněžní zásilky. V roce 1650 byl císařský poštovní úřad ve Zlatých Horách osvobozen ode všech povinností, ubytování a zásobování vojáků. Za zapůjčení koní mohl poštovník žádati odměnu. V polovině 17. století převzal poštovní úřad Jiří Pfitzner, rodák ze Zlatých Hor. Zemřel však již v roce 1656. Jeho žena Emilie žádala o ponehání

poštovní dopravy, neboť vlastnila koně, kterých by jinak nevyužila a musela by je levně odprodat. O místo se rovněž ucházel bratr zemřelého Jindřich, ale získal je Jiří Francke, za něhož se Emílie Pfitznerová provdala. Francke měl ve službě jistě nepříjemnosti. Tak např. poštovní dopravčí Ondřej Tollich z Rýžoviště marně čekal na svůj měsíční plat za červenec 1663. Stěžoval si. Vyšetřováním se zjistilo, že peníze byly odeslány z Nisy, ale do Andělské Hory nedošly. Francke nepopíral, že peníze převzal, nemohl si však vzpomenout, co se s nimi stalo. V té době totiž slavil v rodině křtiny, v domě bylo hodně cizích lidí a zřejmě je někdo odcizil. Tollichovi poskytl náhradu.

Násilnosti všeho druhu nebyly tehdy žádnou zvláštností, zejména proto, že poštovní cesta ze Zlatých Hor do Andělské Hory vedla téměř nepetržitě hustým lesem. Francke zemřel v roce 1675, poštovní úřad vedl dále nevlastní syn Jan Jiří Pfitzner s matkou a po její smrti r. 1681 jej spravoval samostatně až do roku 1686, kdy zemřel. Úřad převzal bratr báňského hejtmána David Rudolf Hantke z Prudníku a po dočasném spravování poštovního úřadu Sebastianem Peschlem znovu přešla pošta do spřízněné rodiny Nentwigů, reprezentované roku 1692 Františkem Karlem Nentwigem. Po otci, Janu Nentwigovi, vynikajícím tkalcovském mistru a výběřčím cla, získal i hodnost celního výběřčího, takže se stal dokonalým císařským úředníkem. Jeho původ mu dopomohl na přelomu století k získání úřadu starosty města. Zůstal jím až do své smrti 9. června 1716.

Rodina Nentwigů byla velmi bohatá. Z té doby pochází budova pošty, postavená v r. 1698 (viz obr.), jež patří mezi nejkrásnější barokní stavby ve Slezsku. Stojí dosud na náměstí Svobody ve Zlatých Horách a svému účelu sloužila až do roku 1936. Na průčelní stěně budovy je dodnes umístěn starý poštovní znak v podobě dvou zkřížených poštovních trubek. MěstNV zřídil v budově svatební síň a v současné době je zde umístěna městská knihovna.

Karel Frant. Nentwig byl v roce 1710 za zásluhy své rodiny, získané příkladným vedením císařské celní správy, za osobní schopnosti a charakterové vlastnosti, v důsledku vlastnictví značného majetku zděděného po předcích, povýšen do českého rytířského stavu a získal šlechtický titul „von Eichenfeld“, výjimečně to vyznamenání občana Zlatých Hor. Jeho příbuzný Ferdinand Ignác Nentwig, poštovní dopravčí, obdržel šlechtický diplom a r. 1719 slezskou státní příslušnost. Dalším poštmistrem ve Zlatých Horách byl Antonín Frant. Nentwig von Eichenfeld. Měl potíže s občany Zlatých Hor. Stěžoval si v roce 1735, že v případě nutnosti nechtějí půjčit poštovní stanici žádné koně k dopravě cestujících, i když jsou povinni podle výnosu císařského patentu § 6 tak učinit.

O tom, jak dlouho se cestovalo v první polovině 18. století, svědčí účty olomouckého kanovníka hraběte Thurna, který byl často na cestách a zaznamenával si dobu jízd z jednotlivých stanic. Tak např. na cestě do Vratislavi v r. 1728 přenocoval v Andělské Hoře, odkud vyjel ve 4 hodiny ráno a do Zlatých Hor přicestoval v 10.45 hod. Ve 12.45 pokračoval dostavníkem směrem na Nisu, kam dorazil v 17.15hod. Cesta z Andělské Hory do Nisy včetně odpočinku trvala tedy 13 hod. 15 minut.

V roce 1746 projížděly Zlatými Horami extraposty, které spojovaly Krnov s vidnavským panstvím. Cesta vedla vysokými horami, takže v zimě byla často pro nesjízdnost přerušena. Po zřízení poštovního úřadu v Bruntále, v r. 1748, byly dopisy a zásilky určené pro Vidnavu dopravovány z Opavy přes Horní Benešov do Bruntálu, kde byly převzaty vídeňskou poštou směřující do Zlatých Hor a odtud odeslány do Vidnavy. Tentýž postup byl i v opačném směru. Ve Vidnavě byl ustanoven pro pochůzky do Zlatých Hor zvláštní posel. Vykonával je sběrač dopisů Frant. Xaver Trey. Od 1. července 1750 byla dopravována ordinární pošta ze Zlatých Hor do Vrbna, neboť poštovní úřad v Andělské Hoře, kam dříve jezdila, byl zrušen.

V r. 1787 organizovala dvorská komora ve Vídni rozšíření sítě sběren v místech, kde nebyla pošta. Především v obcích s větším počtem obyvatel. Rovněž provozy řemesel a obchodu také vyžadovaly zvýšenou potřebu písemného styku. Sběrače dopisů ustanovoval a platil poštmistr nejbližší pošty. Poštovní úřad ve Zlatých Horách měl v té době sběrný ve Vidnavě, Javorníku a Jeseníku. Sběrači pobírali navíc z každého dopisu 1 krejcar doručného. Roku 1788 byla otevřena silnice Olomouc - Šternberk - Bruntál - Krnov - Vratislav. Dosavadní silnice vedoucí na Zlaté Hory neměla pak již dřívější význam.

Poštu ve Zlatých Horách dále spravovali tito poštmistři: v roce 1797 František Simon, od r. 1810 pak stará německá poštácká rodina Richtrů, která vlastnila zmíněnou již poštovní budovu. Prvním poštmistrem této rodiny byl Vinzenz Richter, v r. 1820 Frant. Josef Richter a od r. 1848 paní Josefa Richterová. Ještě v roce 1903 se setkáváme se jménem poštmistra Richtra. Bylo to při velkých povodních ve Zlatých Horách. Pošt mistr Richter byl členem ustavené záchranné čety a sám zachránil několik lidských životů. V místnostech poštovní budovy přenocovalo několik významných osobností. 8. června 1766 zde byl hostem císař Josef II. s generály - Laudonem, Boscim, Colloredem a Stampou. 4. září 1802 pak arcikníže Karel a 7. července 1867 arcikníže Albrecht.

Od počátku 19. století se zrychlilo spojení tzv. poštovními rychlíky, jež zde dosáhly průměrnou hodinovou rychlost asi 8 km. Od roku 1837 získaly Zlaté Hory, ne však natrvalo, přímé spojení s Opavou přes Město Albrechtice kariolkovými poštovními vozy. V r. 1848 měly Zlaté Hory pravidelné poštovní spojení s Jeseníkem a odtud s železnicí v Zábřeze. Roku 1849 bylo poštovní spojení Zlatých Hor s Opavou upraveno a zajišťováno denní jezdeckou poštou, která urazila trať za 7,5 hodiny. Od r. 1851 byla v provozu jezdecká pošta mezi Zlatými Horami a Javorníkem.

V letech 1851 - 1864 byly v okolí Zlatých Hor budovány tyto silnice: Bruntál - Zlaté Hory, Zlaté Hory - Petrovice, přičemž byl podél silnic pokládán současně i telegrafní kabel. Roku 1869 byla zahájena stavba silnice do Heřmanovic. Spojení denními rychlými jízdami mezi Zlatými Horami a nádražím v Hlucholazích bylo zavedeno výnosem Z 17175 z roku 1879. Trať Mikulovice - Zlaté Hory byla dána do provozu r. 1893. Za poštovní dopravní službu na trati Mikulovice - Zlaté Hory bylo úředníku vypláceno od 1. 11. 1896 400 florintů, za jízdy poštovním poslem dvakrát denně mezi poštovním úřadem a nádražím ve Zlatých Horách 600 fl., roční paušál 100 fl. za pochůzky poštovním poslem mezi poštovním úřadem a nádražím a za denní pochůzky ke každému vlaku během měsíce července a srpna měsíční paušál 5 fl.

22. října 1906 bylo zahájeno pravidelné automobilové poštovní spojení ze Zlatých Hor přes Heřmanovice do Vrbna. Prvním českým poštmistrem ve Zlatých Horách byl ve 30. letech 20. století Rudolf Čábe, který sloužil do roku 1935; potom odešel do důchodu, a po něm nastoupil pošt mistr Vrbka, který byl posledním českým poštmistrem za první republiky až do 22. 9. 1938.

V roce 1935 zemřel ve Zlatých Horách svérázný postilión Jiří Lindner, který rád vyprávěl cestujícím své vzpomínky o dávných dobách. Byl jedním z posledních postiliónů, který uměl zatroubit na trubku starý poštovní signál. Ochotně jej kdykoli předvedl a dovedl to opravdu znamenitě. Jízdy poštovních dostavníků skončily ve Zlatých Horách 15. května 1927 a celá ta někdejší sláva upadla brzy v zapomnutí.

Nejstarší známé poštovní razítko Zlatých Hor je z roku 1819. Je to řádkové razítko typu A.8. Bylo ho používáno zřejmě až do roku 1849, kdy se vyskytlo dvoukruhové razítko, v této době již všeobecně zaváděné.

Literatura:

Václav Dragoun: Kronika p. ú. v Olomouci, ČsPTT 1929

Oldřich Tovačovský